

Mina pinsamheter till sjöss/ Del 1

Livet är inte perfekt. Och det är väl egentligen ganska skönt. Det är ju från våra misstag som vi lär oss. Livserfarenhet. Det gillar vi. Men kanske inte vägen dit. Från det att vi stiger upp på morgnarna med en hel dag oskriven framför oss har vi lärt oss att inte allt kommer att bli som vi tänkt oss. Vi kan acceptera att T-banan inte kommer i tid, att vi kliver i en vattenpöl, att bilen måste till verkstaden eller att solen inte skiner idag. Detta hanterar vi på ett ganska vardagligt sätt.

Men när vi hamnar i våra båtar ska allt vara perfekt. Solen ska skina. Allt på båten ska fungera perfekt. Tilläggningen på Holmarna ska vara perfekt, alla ska se att här är en skeppare som har både båt, besättning och sig själv i fullkomlig ordning. Vi ska inte dra negativ uppmärksamhet till oss genom att skrika på varandra och därigenom ge intryck av att vi inte behärskar situationen.

Båt(livet) kommer aldrig att vara perfekt det heller. Vi kommer precis som i livet i övrigt göra misstag hela tiden. En dag till sjöss kommer precis som livet att bjuda på med- och motgångar. Frågan är bara hur vi hanterar dem.

Jag har gjort alla misstag som överhuvudtaget är möjliga att göra. Jag har svurit, gråtit och förbannat mig själv för hur jag kunnat vara så dum. Idag kan jag skratta åt dem. Och förstå att alla upplevelser gjort mig till den hyfsade seglare jag är idag. Men viktigast av allt jag seglar inte idag med ständig ångest för att något ska gå sönder eller för att jag ska göra fel. Jag känner mina och båtens begränsningar.

Men det har varit en resa dit. Historierna är så många att de kommer att ta två krönikör för att berätta dem alla. Häng med nu kör vi!

Jag har alltid älskat vatten. Fiske har varit en stor passion. På avstånd har jag sett segelbåtarna, så vackra och majestätiska betvingar de elementen. Vilken känsla det måste vara att kunna stå där vid rodet. Men i vägen för min längtan låg troligen min klassbakgrund. I min barndom fanns det inte på kartan överhuvudtaget. Ingen av mina vänner seglade. Detta var ouppnåeligt. Trodde att båtarna kostade en förmögenhet. Min resa började i mitten av 1990-talet. Hade nu en kompis som börjat segla folkbåt och hade båtplats i Rålambshovs båtklubb. Jag följde med och seglade några gånger. En så häftig och lite skrämmande upplevelse. Vattnet tog sig in över fribordet, kunde båten välta? Jag ställde mig i kö till klubben och fick veta att kön var flera år lång. Åren gick och jag hade glömt bort denna kö. En dag ringer de från klubben och berättar att jag fått plats. Vad göra nu? Min kompis berättar att det ligger en Vega på varvet som inte seglats på flera år. Den kunde jag få jättebilligt för bara 40 000 kronor. Det var som att sätta pengarna på banken. Värdet på båtar bara ökar fick jag höra.

Sagt och gjort. Jag slog till. I denna stund gjorde jag tre stora misstag samtidigt. Det första. Vega är ingen bra instegsbåt. Halsbrytande vek och kräver att man är snabb på skoten. Det andra. Det är aldrig bra att köpa en båt som inte fått kärleksfull omvårdnad. Det skulle

straffa sig. Det tredje är att varje frisk människa kanske skulle skaffa sig lite kunskap både om segling eller navigering innan man kastar loss. Det gjorde inte jag. Hur svårt kan det vara, tänkte jag. Förortsskillen från Skärholmen vars enda seglingserfarenhet var från kollo och en optimistjolle. Den gången fick ledarna hämta mig med motorbåt då jag var på väg att driva till havs i Trosa Skärgård. Eftersom jag inte förstod vad de menade när de skrek att jag skulle kryssa.

Men alla mina tvivel var som bortblåsta. Båten köptes och förtöjdes. Och där låg den. Vågade inte åka ut med den, med alla stag och linor huller om buller. Där satt jag i sittbrunnen i hamnen och startade motorn om och om igen. En seglarvän hörde i alla fall av sig och erbjöd sig att ge mig en snabbkurs. Med darriga ben i kuling övade jag på att hissa storsegel och packa upp focken, hissa den och ta ned. Så svårt verkade det ju inte vara. Min första semester väntade. Jag lyckades övertala en god vän helt utan seglarerfarenhet att följa med mig och min dotter. Nerverna utanpå. Verkligheten och min amatörmässighet börjar redan i Hammarbyslussen. Där står vi på vår Vega, hjärtat bultar och helt torr i munnen har vi lyckats få fatt i repen, visserligen på fel sida av Slussen, men vi ska nog klara det. Då får min kompis ett mobilsamtal. Och idioten, ursäktat Peter, släpper taget och svarar. Kalabalik utbryter, men vi klarar det.

Så har turen kommit till första försöket att hissa focken. Detta ska ske i Saltsjöbaden utanför badet där det ligger fullt av människor. Det är svårt att komma ihåg hur min lärare sagt. Jag krokrokar i seglet på däck. Det går upp, men ser konstigt ut. Jag har liksom

inget att skota med nere på däck. Där vid skotpunkten har jag bara en liten smal del av seglet. Var det inte mycket segel där förra gången? Hjärnan går på högvarv. Plötsligt upptäcker jag att jag hissat seglet upp och ned. Och utanför Saltsjöbaden. Fort som fan ned med seglet samtidigt som jag förbannar alla snobbiga seglare. Kan man inte skriva på seglet att det här är Upp och det här är Ned. Med pilar eller nåt. Jävla snobbar! Efter denna händelse blir det helt uppenbart mycket motorgång. Vågar fan inte hissa seglen, det slår och låter varje gång eller också så hissar jag dem i halvvind och åker iväg med bara halva storen uppe. Kommer då något senare dundrades i sex knopp för motor genom den smala passagen på Grindas nordliga sida. Framför mig ser jag en grön prick, men också en gul. Den gula finns inte i sjökortet. Skitsjökort! De kan inte ens göra vettiga sjökort. Frågar min kompis Göran. Kan man åka där? Ja, det tror jag, svarar han. Okej, det er djupt ut. Tio sekunder senare smäller vi på med ett ljud som jag aldrig tidigare hört. Dovt, boom bara. Jag flyger från rorkulten och är på väg ned i salongen. Slår i och knäcker ett revben.

Där står vi fast. Med gott om båtar runt oss. Jag kan rent fysiskt känna hur alla tänker om mig. Hur kan han vara så jäkla dum att gå där? Vi får hjälp att ta oss loss. Det verkar som det inte gått håll. Det verkar som vi klarat oss. Motorn startar och vi åker därifrån. Men vi har inte klarat oss, något har gått sönder som jag, Papphammar, till sjöss inte har upptäckt.

Mikael Romero

Fortsättning följer.